

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Erzurumlu İbrahim Hakkı ◆ Tayyib Atmaca ◆ Mehmet Gözükar
◆ Tacettin Şimşek ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgöl Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım
◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Ali Parlak ◆ Aslan Avşarbey
◆ Mehmet Pektaş ◆ Mehmet Mazlumî ◆ Fecri Sadıkoğlu ◆ Hacı Musa Tuncer
◆ Hızır İrfan Önder (Sükûti) ◆ Salih Kozan ◆ Fikret Görgün

95 Sayı 21 Ocak 2026

Tefvîznâme

◆ Erzurumlu İbrahim Hakkı

Hak şerleri hayreyler
Zannetme ki gayr eyler
Ârif anı seyreyler
Allah görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Hakk'ın olıcak işler
Boştur gam ü teşvişler
Ol hikmetini işler
Allah görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Hiç kimseye hor bakma
İncitme, gönül yıkma
Sen nefsine yan çıkma
Allah görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Mümin işi reng olmaz
Akıl huyu ceng olmaz
Arif dili teng olmaz
Allah görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Geh kalbini boş eyler
Geh hulkunu hoş eyler
Geh aşkına düş eyler
Allah görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Her dilde anın adı
Her canda anın yâdı
Her kuladır imdâdı
Mevlâ görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Nâcâr olacak yerde
Nâgâh açılır perde
Dermân eder ol derde
Mevlâ görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Her sözde nasihat var
Her şeyde ne zînet var
Her işde ganimet var
Mevlâ görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Her söyleyeni dinle
Ol söyleyeni anla
Hem eyle kabul canla
Mevlâ görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

Bil elsine-i halkı
Aklâm-ı Hak, ey Hakkı
Öğren edeb ü huku
Allah görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler

A ş ı k k a r a

Hayâlî kayalî hakka dayalî dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

95. Sayı Ocak 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Mavra Meydanı/iki

◆ Tayyib Atmaca

Yolcu Yolunda Gerek

Gelmiş zaman gitmiş zaman
Öküzleri yemiş saman
Gökyüzünü sis bürümüş
Ortalık olmuş toz duman

“Yolcu yolunda gerek.” diye düşünen Yamak, kendi danışmanının da iznini alarak yol için gerekli olan on asker, at ve kumanyaları hazırlatıp yola çıkmış.

Yamak ve maiyeti at sırtında yaklaşık üç günlük yolculuk sonunda akşamüzeri Karatepe köyüne varmışlar. Varmışlar varmasına ama köyde her evin kapısı açık; köyün içinde ise tek bir insan yokmuş.

Yamak, bütün evlere baktırmış; köyde kimseyi bulamayınca, “Acaba böyle bir manga askerle gelince vergi almaya geldiler sanıp bizden korkup kaçtılar mı?” diye kendi kendine söylenirken bir taşın arkasına gizlenen bir ihtiyar görürce gülümseyerek yanına yaklaşmış:

“Selamünaleyküm emmi. Nereye gitti bu ahali?” deyince ihtiyar,

“Aleykümselam evlat. Ne bileyim, kadınlar kızlar tavlada keçileri, koyunları sağmaya gitmiş; erkekler de oğlakları, kuzuları aramaya çıkmışlardır. Birazdan gelirler. Hayrolsun, ne hizmete geldiniz? Kral Sapşapbilom hasta diyorlardı. Yoksa geberdi mi?” diye sormuş.

Yamak:

“Anlamadım emmi, ne diyorsun? ‘Gebermek’ ne demek, hele onu de.”

İhtiyar:

“Nalları havaya dikti mi, diyorum.”

Yamak:

“Anladıysam Arap olayım!”

İhtiyar:

“Asker Efendi, bunda anlamayacak ne var? ‘Did he died?’ desem anlayacak mısın?”

Yamak:

“Ha şimdi anladım ihtiyar. Henüz ölmedi ama biz dönene kadar uykusuzluktan ölür diye korkuyorum.”

İhtiyar:

“Şappilim koskoca ülke yönetiyor, sorunları mesele etmiş; çık çıkabilirsen onca işin içinden!”

Yamak:

“Deme gitsin ihtiyar! Bizim esas meselemiz sorun değil. Bu arada savaş mavaş yok, devlet işleri

tıkır tıkır yürüyor. Her gün oyun, eğlence derken ne Kral uyuyabiliyor ne de ahali... İşte biz de buna bir çözüm bulalım diyoruz. Kralımız uyumadan gözümüze uyku girmiyor; sabaha kadar guguk kuşları gibi başımızı sallayıp duruyoruz. Ocağınıza düştük, bize yardım edin lütfen.”

İhtiyar:

“Ula yavrum Komutan! Birazdan köy konağına toplanacağız. Orada iki mavra dinleyip gülmekten karnının etleri lepir lepir dökülmeye başladığında oracıkta zıbarıp yatacaksın.”

Yamak:

“Ne diyorsun ihtiyar? Bu bir manga asker, bir saatlik uyku için birbirlerine kılıç bile çekerler. Çabuk köy odasına gidelim!”

İhtiyar:

“Hele sabırlı olun! Hanımlar ekmek yapıyor. Bana Hakyemez derler, burası da Karatepe köyü. Sofra seremiyorsak, herkese bir yağlı dürüm yedirmezsek vay bizim sinimize...” demiş.

Uzun lafın kisası her askere birer yağlı dürüm ve yanında bir çamçak ayran verilmiş. Karınları doyar doymaz köy odasına gitmişler.

Köy odasında, köyün ileri gelenlerinin her birinin yanında bir mavra ustası varmış. Ustalar peşe ne kadar mavra sıralayabilirlerse o kadar alkışlanır, onlara sponsorluk yapan köy ağalarından da o kadar bahşiş alırlarmış. Köy odası kapıya kadar dolmuş hatta kapı dışına da çocuklar toplanıp oturmuş. Onlar her ne kadar mavracıyı göremeseler de kulaklarını dört açarak dinlemeye çalışırlarmış.

Odada herkes birbirine bakıyormuş. Kimseden ses çıkmayınca Yamak, kendisini getiren Hakyemez emmiye dönerek,

“Hakyemez emmi, bizi buraya niye getirdin? Sabaha kadar böyle birbirimizin yüzüne mi bakacağız?” deyince ihtiyar:

“Bu meclisin de bir erkânı, usulü var. Buna uymak zorundayız.” demiş.

Yamak:

“Tamam o zaman, erkâna usule göre hareket edelim ama usul nedir, erkân nedir, de ki biz de ona göre yanlış yapmayalım.”

Hakyemez emmi, mavracıları sağdan sola doğru tek tek göstermeye başlamış:

“Şu gördüğün Gevrek Memiş. Birlikte yola çıkarsanız Kadirli’ye kadar mavrısı bitmez. Onun iki adam ötesindeki ise Kırklık Yaşar. O da mavraya başladı mı seni Düldül Dağı’ndan aşırır, ta Maraş’a

götürür. Şu ileridekinin adı Hakkı ama herkes ona Hakvermez der. Sen hangisinin mavraya başlama-sını istiyorsan elini kesene götüreceksin, bir bahşış atacaksın ki mavracı meydana çıka.”

Yamak, keseden iki altın çıkarıp Gevrek Memiş’in önüne atmış. Gevrek Memiş, altınları kuşağının içine yerleştirdikten sonra ortada boş duran iskemlenin üstüne oturarak anlatmaya başlamış:

“Bildir¹ bu zaman, değirmenci Hakkoymaz emmi benden bir değirmen taşı istedi. Ben de o dağ senin, bu dağ benim; falan dağ filanın, filanca dağ feşmekânın deyip değirmen taşı aramaya başladım. Birkaç yerde değirmen taşı olabilecek kaya buldum ama mesele bulmaktan ziyade bu taşı nasıl değirmene kadar getireceğimde çatalanıp durdu. Günlerce fikirleştirdim; boşa koydum dolmadı, doluya koydum almadı. Derken yüksek bir yerde bulduğum kayayı yukarıdan aşağıya yuvarlarım, değirmenin önüne yaklaştığında durdurur ondan sonra da taşı işleyerek yerine koyarız diye hesap ettim.

Kafamda bu hesapla, bellik koyduğum taşı yuvarlamaya karar verdim. Her ihtimale karşı yanıma Tilki Selim, Kurt Halil ve Bülbül Kerim’i de aldım.

Yolda, Bülbül Kerim:

‘Hele siz yukarıdan taşı yuvarlayın, ben de kaya başka yöne doğru yuvarlanmaya başlayınca ürkütterek değirmene doğru yönelmesini sağlarım.’ dedi.

Bu fikir kafama yattı. Biz Tilki Selim ve Kurt Halil ile birlikte taşı yerinden oynatıp değirmene doğru yuvarlayarak indireceğimizi hesap ettik amma kafamdaki hesap sahadaki hesaba uymadı. Kayayı yerinden kımıldatıp yuvarlar yuvarlamaz Allah sizi inandırсын kayanın bir gidişi var, bir gidişi var... Önüne çam mı geldi, ardıc mı geldi, meşe mi geldi, bana mısın demeyip dikine aşağı öyle bir yuvarlanıyordu ki seyretmek bile insana keyif veriyordu. Baktım kaya, değirmenin aksine doğru yeldir yepelek gidiyor.

Bülbül Kerim’e bağırdım:

‘Ula, kaya sözümüzü dinlemiyor, yanlış yere gidiyor! Önüne geç, ürküt de yönünü değirmene doğru çevirsin.’

Dememe kalmadı. Kerim’in ‘Breh bireh!’ diye nidasını duydum. Kerim’e seslendim:

‘Ula Kerim ula Kerim, kayayı ürkütebildin mi?’

Kerim de:

‘Dinime imanına, üstüme doğru geldiğinde ‘breh breh’ dedim ama ha bre üstüme doğru geldi.’

Anlayacağınız, bu kaya adamdan korkmayan bir kayaymış. Canımı zor kurtardım, değirmeni meğirmeni dinlemedi. Arkasından ıslık çaldım,

beni tınlamadı bile. ‘Bu hızla giderse ya Düldül’ün başına çıkıp oradan da Maraş’a doğru kopmaya başlar ya da Osmaniye’ye yönelir. Oradan da Keldaz’ın başına çıkar, oradan da ver elini Halep.’ dedim kendi kendime.”

Herkes pür dikkat Gevrek Memiş’in mavrayı nasıl bitireceğini merak ederken Yamak, ikinci mavracı Kırklık Yaşar’ın önüne dört altın fırlatır fırlatmaz Kırklık Yaşar ok gibi yerinden fırlayıp Gevrek Memiş’in yanına gelmiş.

“Kalk ulan gevşek, değirmen taşını değirmene getiremedin, bari ben taşı tekrar bu tarafa döndüreyim.” diyerek söze başlamış:

“Gevrek Memiş doğru söylüyor. Bu beceriksizler hesap hatası yapmışlar, bundan dolayı kayanın başına iş açmışlar. En son kayayı gördüğümde Kadırlı’yi geçmiş, Osmaniye’ye doğru yıldırım hızıyla gidiyordu.

Bu kayayı bizimkiler yuvarlamıştır, mutlaka bir şeye gerek olmuştur. Köye indirdikten sonra değerlendirecekler, deyip durumdan vazife çıkardım. Düştüm kayanın peşine. O ağaçtan o ağaca, o dağdan o dağa zıpladım kayaya yetişeyim diye ama düze gelince hızımı kaybedip kehilemeye başladım.

Bu arada gökte koca bir kartal dolaşıyor. Ben deyim her kanadı on metre, siz deyin yirmi metre. Öyle bir karaltısı var ki beş dönüm yeri kaplayacak kadar. Kartalcağız hâlime acımış olmalı ki cırnağını kuşağıma taktığı gibi beni alıp göğe kaldırdı. Artık kayanın hangi yöne doğru gittiğini apaçık görüyordum. Kartal, hâlden anlayan bir kartalmış; sanki bir izci gibi benimle birlikte kayanın izini sürdürdü.

Ben de bu kaya Nur Dağları eteklerine geldiğinde yokuşu çıkamaz, orada zıncı diye durur dedim ama sözümü dinleyen kim? Kaya dikine yukarı öyle bir kaçıyor ki siz deyin aslan büyüklüğünde tavşan, ben deyim tulpar². Kaya gitti, biz gittik; kaya gitti, biz gittik derken kaya, Zorkun yaylasında bulunan Keldaz dedikleri bir tepede bir ardıc ağacına sırtını verdi. Yönünü de yine Halep Gösteren dedikleri yere çevirip öylece durdu.

Kartal’a rica ettim:

‘Beni kayanın yakınında bir yere indir.’ dedim.

Kartal:

‘Sen bilirsin, bundan sonrası sana kalmış.’ deyip beni yavaşça bir kayanın başına indirdikten sonra Halep tarafına doğru uçup gitti.”

-devam edecek-

Yitirdik

◆ Mehmet Gözükkara

Koklaya koklaya açıp okunan
Zarfin üstündeki pulu yitirdik
Heyecanla milenyuma dokunan
Geçen yılbaşında yılı yitirdik

Değişip, dönüştük kaybolduk izde
Ne gözlerde fer var ne derman dizde
Ze kuşağı denir gençliğe sözde
Bundan alfabede zeli yitirdik

Kimi esrar içti kimi hap yuttu
Kimi parti tuttu kimi top tuttu
Kimisi geldiği yeri unuttu
Altan omuz veren eli yitirdik

Flört eyleyenler çalkın çıkardı
Grup kuranların gelmedi ardı
Eskiden çekilen sevdalar vardı
Yâr zülfünde sırma teli yitirdik

Şehvet sıvanınca aşka sevdaya
Cıvıklık bulaştı bayana baya
Terk-i diyar etti edeple hayâ
Gönüller fetheden dili yitirdik

Açıp ellerini bir şey diler de
Bugün olmasa da olur ilerde
Arayıp bulmaya söz verdiler de
Meyvesi üstünde dalı yitirdik

Emeksiz çabasız hiç beklemeden
Mal yığıldı haram helal demeden
Arıyı, çiçeği nerde dert eden
Bin bir derde şifa balı yitirdik

Baktı Gözükkara'm neler yerinde
Kumlar sahillerde inci derinde
Çoğunun Fatiha yok ezberinde
Ecdadın gittiği yolu yitirdik

Maya da Mayaymış Ha

◆ Tacettin Şimşek

Başlık, Edip Cansever'in "Masa da Masaymış Ha" şiirine gönderme yapıyor, farkındayım. Özellikle tercih ettim. Çağrışımları (tedaileri) ve anıştırmaları (telmihleri) severim. Ne diyordu Cansever?

*Adam yaşama sevinci içinde
Masaya anahtarlarını koydu
Bakır kâseye çiçekleri koydu
Sütünü yumurtasını koydu
Pencereden gelen ışığı koydu
Bisiklet sesini çkırık sesini
Ekmeğin havanın yumuşaklığını koydu
Adam masaya
Aklında olup bitenleri koydu
Ne yapmak istiyordu hayatta
İşte onu koydu
(...)
Masa da masaymış ha
Bana mısın demedi bu kadar yüke
(...)*

Ha masa ha maya. Bir metin bir başka metni düşündürse mala, davara bir zararı olur mu? Kaldı ki her metin bir başka metinden hareketle yazılmaz mı?

Neyse, konu bu değil şimdi.

Nepneo-klasik şairin Pamuk Prens'i, Nev-Hayat kitabına şöyle başlamıştı:

"Bir gün bir kitap okudum ve bütün hayatım değişti."

Hoppala! Bir kitap insanın bütün hayatını değiştirir mi? Değiştirir. Kitabına göre tabii.

Bizim Gümüşhaneli "Deli Hâdi"yi hatırladım şimdi. (Deli mi veli mi, orası meçhul.) İşte o Hâdi, şehrin en meşhur caddesinin kaldırımında ağır aksak yürürken Vali Bey makam aracıyla oradan geçmektedir. Hâdi'yi görünce makam şoförüne,

"Dur Sürmeli," der, "şu Hâdi'ye bir sorum var." Şoför tam Hâdi'nin hizasında durur.

Vali Bey camı indirir, Hâdi'ye selam verir.

Hâdi, devletin selamını kemal-i hürmetle alır.

"Buyur, sayın mülki amirim," der.

Vali Bey sorusunu sorar:

"Hâdi, aklıma takıldı da içinden çıkamadım. İslam'ın şartı kaçtır?"

Hâdi gülümser, her zamanki hazırcevaplığıyla, "Müslüman'ına göre değişir, sayın mülki amirim." der.

Vali, söyleyecek söz bulamaz. Makam şoförüne döner.

"Sür Sürmeli, sür!" der, "Bu Hâdi hepimizden akıllı. Öyle ya, zengin değilsen hac yok, zekât yok. Sağlıklı değilsen oruç yok. Kaldı mı iki şart? Diğer şartlara girmeyelim. Hâdi yerden göğe kadar haklı."

Sadede geliyorum. Evet, bir kitap okursun, bütün hayatın değişir. Ben bir kitap okudum, aklım karıştı. Demek ki hayatı değiştiren kitapların yanında mikser gibi aklı karıştıran kitaplar da var.

İyi bir öykücünün son kitabı: *Babil Kulesi*. Yazarı yakından tanıdığım ve sevdiğim bir isim: Nurullah Aydın. Daha önce *Anarşist Karga* diye bir öykü kitabını okumuş, beğenmişim. Övünmek gibi olmasın mı denir, ayıptır söylemesi mi, bilmiyorum, o kitabın isim babası benim.

Yazar,

"Kitabımın adını *Buharlı Gemi* koymak istiyorum." demişti de,

"O çok sıradan bir isim, sevgili Nuro, bence kışkırtıcı bir isim olmalı; okurun merakını kamçılmalı." deyip ikna etmişim. Sonuç tam da istediğimiz gibi olmuştu. Okur acayip kışkırmıştı. (Kelime benim icadım.

Bakınız, Türkçe Sözlük'te "kışkırtmak" fiili var da "kışkırmak" niye yok? Buna özellikle dikkatinizi çekmek isterim. Öte yandan haykırmak var haykırtmak da var; fışkırmak var fışkırtmak da var. Örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz.)

Anarşist Karga yayımlandığında yok satmış, üç ayda altı baskı yapmıştı. Tabii müellifine de "kendi kitabını en çok satın alan yazar" sıfatını kazandırmıştı. İşte burada övünmek gibi olmasın diyebilirim çünkü sevgili Nuro, ilk kitabını ilk olarak bana imzalamıştı.

Ben ki anlı şanlı, klavyesi kanlı, başı dumanlı bir eleştirmenim. Nurullah Ataç gibi sarsılmaz bir otoriteyim. Bir farkla: Ataç'ta olmayan bir düzine akademik ünvanım var benim.

“Yürü, imdi seni kim tutar?” dediğim bir klavyeşor alır başını gider, edebiyat tarihine geçer. Nuro'nun da geleceği çok parlak.

(Zip not: “İmdi seni kim tutar?” cümlesi *Divânı Lugâti't-Türk*'teki bir koştuktan tornistan. Tamamı şöyle: “Öykü yazıp uğradın / Aslan gibi kükredin / Sözcükleri doğradın / İmdi seni kim tutar?”)

Anarşist Karga yazarının imzaladığı kitapların haddi hesabı yoktu. Ulusal/uluslararası yirmi beş kitap fuarına davet edilmiş, açılan stantların önünde yılankavi, upuzun kuyruklu olmuştu.

Yazar şimdi ikinci kitabıyla karşımdaydı. Ancak kitabın adı sorunluydu. Maatteessüf sevgili yazar bu kez kitabına ad koyarken bana danışma ihtiyacı duymamıştı. Oysa ben ikinci kitaba *Burnumun İçindeki Kıllar* adını koymanın daha çarpıcı olacağını düşünüyordum.

Yazarından imzalı *Babil Kulesi*'ni elime alınca bende zincirleme sorular art arda sökün etti: Babil ne, kulesi ne? Yangın kulesi gibi bir şey mi? Atlama kulesi, gözetleme kulesi, saat kulesi, çan kulesi, paraşüt kulesi... Bir sürü kule var, kardeşim. Yahu Kapıkule var en azından.

İnsan bunlardan birini seçip kitabına ad koymaz mı? “Babil Kulesi” nedir Allah aşkına?

Hiçbirini hatırlamıyorsan Ankara'da Atakule var; İstanbul'da Kız Kulesi var, Galata Kulesi var. Olmadı, Çamlıca Kulesi var. Onlara ne olmuş? Daha kapaktan içeri girmeden bende itirazlar tavan yaptı.

Zorladım kendimi, kitabın içine daldım. Dalmaz olaydım. Bir Brahma ile Maya efsanesinin ortasına düştüm. Yazar diyesiymiş ki: Brahma bir oyun kurgulamış. Oyun arkadaşı olsun diye Maya'yı yaratmış. Maya'ya demiş ki:

“Sen benim oyunumun bir parçasısın.”

Maya buna itiraz etmiş:

“Ben de oyun kurgulayabilirim. Bana karışma!”

Aralarında anlaşma sağlanmış, oyun başlamış.

Maya ışığı, geceyi gündüzü, yeri göğü, insanı ve bütün canlıları yaratıp oyunun parçası kılmış. Ara sıra Brahma'yla çatışmışlar ama hepsinde Maya

hükümünü yürütmüş.

Öykü böylece uzayıp gidiyor. Merak edenler bulsun, okusunlar. Ben devam edemeyeceğim.

Önce “Brahma kim?” diye sordum kendi kendime. Cevap yok. Dizgi hatası olmalı diye düşündüm. Belki de yöre ağzıdır, kim bilir?

Yazar, “Bırakma, aman tut, bırakma!” diyecekmiş de “bırahma” demiş. Hani körebe oynayacaklarsa oyuncularını tutup bırakmaması gerekiyor ya!

Bir başka açıdan bakıldığında kimseyi yarı yolda bırakmamak lazım. Dostluk, arkadaşlık, insanlık bunu gerektirir. Yazar, bize bu fikri telkin ediyor olmalı. Oh, kitabın ana düşüncesine de ulaştık. O hâlde bu metin değerler eğitiminde kullanılabilir.

Sonra “Maya nedir?” diye bir soru kurcaladı zihnimi. Kuru maya mı, yaş maya mı? Yoğurt mayası mı, hamur mayası mı? Ha bir de ekşili ekmek mayası var tabii.

Şöyle derinlemesine düşününce maya iyi bir buluş aslında. Önemli bir katkı maddesi. İçine katıldığı şeyi değiştirir, dönüştürür, başkalaştırır.

Süte katarsın, yoğurt olur; una katarsın, yoğurduğun hamuru kıvama getirir, kabartır. Halk arasında ona “Hamur geldi.” denir. Yazar belli ki bir kültür ögesini de öykünün dünyasına taşımak istiyor.

En kısa zamanda sevgili yazarımıza ulaşip bunları kendisine söylemek istiyorum. Bakalım yazdıklarını bilimsel bir yaklaşımla ustaca çözümlediğim için bana teşekkür edecek mi?

Kendini Ne Sanıyorsun?

◆ **M. Nihat Malkoç**

Çukurdan alçaktır yerin
Kendini ne sanıyorsun?
Oturmamış karakterin
Kendini ne sanıyorsun?

Nefret yükünü taşırsın
Taze yarayı kaşırsın
Gölgen ile savaşırsın
Kendini ne sanıyorsun?

Devran döner, yüzün solar
Gözlerine yaşlar dolar
Vakt erişir, vade dolar
Kendini ne sanıyorsun?

Bir sözün bin can yakıyor
Yılan misali sokuyor
Ağzın leş gibi kokuyor
Kendini ne sanıyorsun?

Boş yere çene çalarsın
Zaman gelir bocalarsın
Hep avucunu yalarsın
Kendini ne sanıyorsun?

Yok olur gençlik çağların
Yıkılır arka dağların
Çöl olur gönül bağların
Kendini ne sanıyorsun?

Her sözünde ukalalık!
Dolaşırsın alık alık!
Bu ne üslûp bu ne kılık?
Kendini ne sanıyorsun?

Malım mülküm var sanırsın
Yalnız parayı tanırsın
Bir gün toprağa konursun
Kendini ne sanıyorsun?

Karanlığa bir ışık yak!
Sonra dönüp aynaya bak!
Özüne dön, ayağa kalk!
Kendini ne sanıyorsun?

Kendini dev sanan cüce
Sadece taparsın güce
Yozluğun işlemiş içe
Kendini ne sanıyorsun?

Asıyorsun, kesiyorsun
Nefretini kusuyorsun
En sonunda pusuyorsun
Kendini ne sanıyorsun?

İçinden sök at melâli,
Başına taç et hilâli,
Bilinmezdir insan hâli,
Kendini ne sanıyorsun?

Benliğine gem vurmazsın
Nefsinden hesap sormazsın
Hakk'ın safında durmazsın
Kendini ne sanıyorsun?

Bileğini бүker zaman
Yaprağını döker zaman
Şakağına çöker zaman
Kendini ne sanıyorsun?

Ân'ın içinde ân vardır
Canın içinde can vardır
Unutma ki bir son vardır
Kendini ne sanıyorsun?

Büyük küçük bilmezsin sen
Çağrılınca gelmezsin sen
Güldürmezsin, gülmezsin sen
Kendini ne sanıyorsun?

Yozlaşırsın, yoz olursun
Ufalırsın, toz olursun
Yolunmuş bir kaz olursun
Kendini ne sanıyorsun?

Garibana hor bakarsın
İncitirsin, can yakarsın
Gönül evini yıkarsın
Kendini ne sanıyorsun?

Söylemeden son sözünü
Yitirirsin can özünü
Toprak doyurur gözünü
Kendini ne sanıyorsun?

İmtihan Dünyası

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Hak yarattı ol âdemi ona irade verdi
Zengine çok mal mülk verip varla imtihan eder
Kimisine ömür boyu hasret bırakır yurdu
Kimilerini doğduğu yerle imtihan eder.

Bin bir çeşit nimetleri kullarına bahşedip
Hem iyiyi hem kötüyü nefsimizle haşredip
Kader denilen yazgıyı alnımıza neşredip
Fukarayı alnındaki terle imtihan eder

Sabrımızı ölçmek için musibetler vererek
Kalbimizden geçenleri hiç şüphesiz görerek
Bazen şeytan sofrasını önümüze sererek
Hayrı gizleyip içinde şerle imtihan eder

Kimi âmâ olsa dahi gönül gözü açıktır
Kimi bakar kördür bilmez eserikli kaçıktır
Nice güzeli deviren bir küçücük uçuktur
Ya bir küçük virüsle ya urla imtihan eder

Hak Teâla emretmeden yaprak düşmez dalından
Anası anlar ahrazın konuştuğu dilinden
On üç günde geçti Yavuz zorlu Sina Çölü'nden
Rabb'im sevdiği kulları zorla imtihan eder

Nefsinin kölesi olan vurur bağrına taşı
İmtihan dünyasıdır bu dinmez müminin yaşı
Karganın bataklık iken bülbülün gül yoldaşı
İblisle yoldaş olanı harla imtihan eder

Kiminin içine düşer parayla pul ateşi
Kimi Leylâ Leylâ diye Mecnun'dan kalmaz eşi
Kimi halis bir imanla uygularken şart beşi
Kimini nûrla kimini narla imtihan eder

Hak yol üzre yürümezsen doğru yoldan şaşarsın
Gâh düz yolda tökezler gâh yüce dağlar aşarsın
Sarı sıcakta yanarsın, buz tipi de üşürsün
Bazen kuraklıkla bazen karla imtihan eder

Her can mutlak tadacaktır ölüm denen gerçeği
Kiminin geceden kara kiminin ağ pürçeği
Bir başakta kardeş etti otuz adet burçağı
Kardeşi kardeşle sınar hırla imtihan eder

Habil'i canından eden Kabil'in şeri idi
Evlatlar içinde Yusuf, Yakup'un ferî idi
Yusuf'un düştüğü kuyu imtihan yeri idi
Yaradan her kulunu bir sırla imtihan eder

Ol emriyle hâsıl etti Hakk gündüzü geceyi
Zikredelim diye verdi lebimize heceyi
Nurgül'üm Hakk'ın emriyle tüttürürsün bacayı
Kalbini bazen taş bazen zerle imtihan eder.

Bak Şu Muskanın Yaptığını/dokuz-Evde Düello

◆ Halit Yıldırım

Murat ile Sibel'in çıkışları ortamı bir anda sükûnete erdirmiş ve kayınvalideler düştükleri bu gülünç durum nedeniyle çok pişman olmuşlardı. Zira onların görevi aracı olmaktı. Şimdi ringde ikisi kalmıştı. Asıl kavga edenler ise bunları ayıplıyordu. İlk beyaz bayrağı çeken Kâmile Hanım oldu:

"Arkadaşım senden çok özür dilerim. Bu ikisi kafayı yemiş. Ben de bunlara uydum. Yahu bırakalım şunu bunu. Evinizi, yuvanızı kurtaralım önce."

Söylediklerinden dolayı pişman olan Râziye Hanım da ateşkes bayrağını çekmişti:

"Ben de bunların arasını bulmak için geldim zaten buraya. Ama bir sürü laf işittim. Bir de çok güvendiğim damadım tarafından suçlandım. Neymiş efendim bu muskayı ben yaptırmışım. Çok kırıldım, çook!"

Kâmile Hanım bile bu son sözü duyunca ayağa fırladı:

"Murat senin ağzını yırtarım. Nasıl böyle bir şeyi söylersin? Bu kadın seni benden daha çok seviyor. Nankörlük sana babandan mı miras kaldı? Çabuk özür dileyeceksin!"

Murat'ın, unutturduğunu sandığı mevzunun yeniden açılmasına canı sıkılmıştı. Yumuşayan ortamın tekrar ısınmasına izin vermek istemedi. Hemen araya girerek,

"Bak anneciğim, sen de biliyorsun ki ben seni asla suçlayamam. Ama senin kızın tutturdu ille de eltim yaptırdı diye. Ben de insanların günahını almaması için böyle bir şey dedim. Aslında ilk fırsatta sizden bunun için özür dileyecektim ama her şey o kadar hızlı ilerliyor ki!"

Murat'ın annesi Kâmile Hanım bile bu açıklamayı yeterli bulmamıştı:

"Bana bak köpoğlusu, sen kaynanana böyle diymeysin. O benim yılan gözlü gelin fırsat bulsa bunları elbette yapar. Ben burada Sibel'i haklı buluyorum. O mendebur, oğlumu benden kopardı. Anca süslenip püslenip sokaklarda sürtmeyi biliyor. Onun anası gül gibi oğluma ne muskalar yaptırdı o mendebur kızını kakalamak için. Sana da kalık bacısını yamamak için az uğraşmamıştı. Unuttum sanma. Neredeyse sen de meyletmiştin o sürtüğe! 'Sibel kardeşim gibi, o benden küçük, ben ona o gözle bakmadım.' diye ipe az un sermedin. Benim tepemi attırma! Şimdi senin babanın şarap çanağından başlarım. Çabuk öp elini kadının ve özür dile!"

Murat ne diyeceğini şaşırılmıştı. İş ne ara buraya evrilmişti, yengesi niye mendebur oluyordu bir türlü anlayamamıştı. Ama Sibel oh olsun gibisinden eliyle göğsünü sıvazlayıp kaynanasına,

"Aslan annem benim! Konuş, konuş da dostunu, düşmanının azıcık öğrensin bu kuş beyinli!" deyip kadının boynuna sarılmış, şapır şupur öpmeye başlamıştı.

Olan yine Murat'a olmuş, kaynanasından özür dileyerek elini öpmek zorunda kalmıştı. Râziye Hanım ise yaralanmış, kırılmış bir ifade ile dünürüne sitemlerini sıralamaya devam ediyordu:

"Arkadaşım, meseleyi biliyorsun. Seninle beraber Medyum Âdem Efendi'yi biz akıl etmedik mi? Hatta sen telefonla adamı aramadın mı?"

Bu son söz üzerine Murat dayanamayarak Sezar'ın oğlu Brütüs'e söylediği tarihi sözü tekrarladı:

"Sen de mi anne?"

Kâmile Hanım, parmağını Murat'a doğru sallayarak,

"Sen sus bir kere, sen anlamazsın. Ben neler çektim biliyor musun o sarhoş babandan? Hem içer hem kumar oynar, bir de geriye kalan üç kuruşu da karırlarla yerd. Bak işte sabahtan beri o muska yüzünden hepimiz birbirimizi yedik. Âdem Bey, babanı evine bağlamıştı ama kör olasıca içtiği rakılar yüzünden mide kanseri olmuş, geberdi gitti."

Murat eski defterlerin böyle ulu orta açılmasına mı yoksa babasına yapılan hakaretlere mi dayanamadı bilinmez, hemen annesinin sözünü kesti:

"Yahu anne başlama yine yahu! Babam öldü gitti işte. Şu adamın ardından sövüp durma, zoruma gidiyor. Sonuçta o benim babam."

"Doğru doğru, babandı. İskele babası... Ulen kaç kere seni onun elinden komşular kurtardı, kaç kere aha bu kaynanan olacak kadın kurtardı! Neyse daha fazla konuşup asabımı bozmayayım. Âdem Efendi diyordum en son. Evet, o adam bu işi çözer."

Bu arada suskunluktan dili şişen Sibel devreye girdi:

"İyi de anne, oğlun adama hiç fırsat vermedi ki. Üstelik bir de dalga geçti adamla."

Murat da sanki dalaşmayı özlemişçesine kaldığı yerden devreye girdi:

"Yahu adam sahtekârın teki... Size bir türlü anlatamıyorum."

Sibel içinden, "Müvekkilim" diye başlayan bir cümle kurdu, yutkundu ve devam etti.

"Sahtekâr ama her bir şeyi önceden biliyor. Sen ancak dalga geç bakalım."

Kâmile Hanım elindeki sazı gelinine kaptırmamak için tekrar söze atıldı:

"Oğlum hiç böyle adamlarla dalga geçilir mi? Çarpılırsın vallahi..."

"Ben değil ama siz zaten çarpılmışsınız. Şimdiye

kadar kaç lira çarptırdınız anne?”

“Oğlum öyle deme günahtır.”

Sibel geri durur mu?

“Adam bir kuruş bile almadı. Nasıl sahtekâr oluyor?”

Kâmile tekrar topu kaptı:

“Bakın siz yarın tekrar gidin adama.”

Sibel ise kaynanasından aldığı pas ile tekrar lafı kaptı ve kontra atağa geçti:

“Adam her bir şeyi biliyor. Biz içeri girince adımızla hitap etti bize. Biz anlatmadan o anlattı meselemizi.”

Murat dişli rakipleri ile fazla didişmeden sükûneti seçti. Sibel ise üstünlüğü ele geçirmenin verdiği rahatlıkla tekrar kaynanasına bir verkaç pası attı:

“Anne, bunun cebinde akrep var. Aman iki kuruşu çıkmasın. Âdem Bey’e de aynı şeyi yaptı.”

Bu beklenmedik şut karşısında ters köşe olan Murat son bir hamleyle atağı savuşturmaya kalktı:

“Ne yapmışım Âdem Bey’e?”

“Borcumuz kaç lira demedin mi?”

“Ne var borcumu sordumsa?”

“Sorma tarzın neydi öyle? Adamla resmen dalga geçtin. O da sana haddini bildirdi. Oh olsun!”

Kâmile Hanım duyduklarına inanamadı. Yüzü kıpkırmızı oldu. Titreyen bir sesle oğlunu payladı:

“Eyvah desene işler sarpa sardı iyice! Rezil oldum senin yüzünden babası kılıklı aksi oğlan. Nedir sende çektiğim böyle?”

Dünürüne arka çıkmak için söze Râziye Hanım da karıştı:

“Dünürüm biz bu işi bunlara bırakmayacaktık. Sözüm ona bir de okumuşlar. Niye kızdırdınız adamı be hey oğlum? Biz bir daha onun yüzüne nasıl bakarız?”

Murat iyice köşeye sıkışmıştı. Şimdi üç kadın bir olmuşlar üstüne üstüne geliyorlardı. Sibel de sürekli eliyle göğsünü sıvazlayarak “oh olsun sana” der gibi hareket çekiyordu. Murat son bir hamleyle bu saldırıları savuşturmayı denedi:

“Yahu anne niye onun yüzüne bakacaksın? Görmeyiverin, gitmeyiverin. Allah Allah!”

Oğlu ile konuşulamayacağını anlayan Kâmile Hanım, gelinine döndü:

“Ne dedi kızım Âdem Bey size?”

Kale ağzında orta bekleyen santrafor gibi bu anı bekleyen Sibel topa gelişine röveşata çakarcasına anlatmaya başladı:

“Bu oğlunuz olacak kaba herif, alaycı bir tavırla ‘Borcumuz kaç lira?’ deyince Âdem Efendi delirdi âdeta. Bastonunu öfkeyle yere vurdu ve ‘Reçete yazmadan, tedavi etmeden para alınır mı? Sen beni üç-kâğıtçı mı sandın? Ben Allah rızası için yapıyorum bu işi. Çık dışarı akılsız adam!’ diye âdeta kükredi. Keşke bastonu kafasına vursaydı belki akıllanırdı.”

Eee bu laflar da yenilir yutulur değildi hani. Ne yapsın Murat şimdi? Sineye çekse erkeklik elden gidiyor, çekmese yuva... ‘Bir orta yol bul hadi oğlum.’ dedi içindeki ses ve ardından en sitemkâr sözler dö-küldü ağzından imamesi kopmuş tepsi taneleri gibi:

“Kına mı yakacaktın sen de?”

Haddi aşan söyleminin böyle bir geri dönüşü olacağını bekleyen Sibel’den diyeceğine değil duyacağına bak, tarzı bir pişmanlık emaresi olarak tonu düşük ama etkisi biraz fazla bir sitem cümlesi geldi:

“Çirkinleşme Murat...”

Aslında diyaloglar gittikçe çirkinleşiyordu. Ama her iki taraf az da olsa öfkelerini, kalplerindeki son sevgi ve saygı kırıntılarının hatırına törpülemeyi de biliyorlardı. Sözler her ne kadar şiddet koksa da geri planda bir serzeniş de içinde barındırıyordu. İşte ispatı:

“Asıl çirkinleşen sensin Sibel. Elin adamının kocana vurmasını istiyorsun.”

İşte tam bu sırada incinen gururların mantıkları da yıkmasına ramak kala sigorta kuvvetler yerinde bir müdahale ile tansiyonu düşürmeyi başarıyordu.

Önce Kâmile Hanım,

“Aaa, yeter Murat! Adam seni rezil etmiş bak. Sibel doğru söylüyor. O vurmamış ama şimdi ben senin kafanı kıracağım.”

Ardından Râziye Hanım, arabuluculuk terazisinin diğer kefesine de kendisinin bir ağırlık koyması gerektiği bilinci ile mikrofonu kapıyordu:

“Sibel! O nasıl sözler öyle? Duymamış olayım. Sen nasıl elin adamından kocanın kafasına vurmasını beklersin? Olabilir, belki kocan adamı sevmemiştir. Haksız da olabilir, haklı da... Ama hiç kimsenin kocana hem de senin yanında vurmasını istemiş olman çok çirkin. Ben Murat’ın hatalı olduğunu düşünmekle beraber senin bu sözünü çok kaba ve yersiz buluyorum. Derhâl özür dileyeceksin kocandan. Erkeğinin başı eğilirse başındaki çadırın direği yıkılır unutma!”

Ortalık bir anda buz kesmişti. Belki de bugün yaşanan gerginliğin düğümü burada çözülüyordu. Efendim ne demişler? “Aile içi geçimsizliklerde, kavgalarda önce hâkime değil, her iki tarafta da sözü geçen hakeme gidilir.” İlk müracaat, “hâkime değil, hakeme...”

Beklenen sahne gerçekleşmişti. Önce Sibel kocasından özür diledi, sonra da Murat Sibel’den... Her ikisi de hatalı olduklarını kabul ettiler ve kucaklaştılar.

Öyle ucuz pembe diziler gibi henüz mutlu sona gelinmemişti. Yani bu iş daha bitmemişti.

-devam edecek-

Suç Aradık

◆ Halil Manuş

Düşünmedik nedir diye
Kıssalarda suç aradık
Rüşveti saydık hediye
Yasalarda suç aradık

Bakmazken hiç gözyaşına
Öncelik verdik işi ne?
Korken kapının dışına
Hastalarda suç aradık

Millet geçerken sırattan
Taviz vermedik rahattan
Çalıp durduk inşaattan
Ustalarda suç aradık

Duymazlıktan geldik duyup
Soğana çevirdik soyup
Mayasını çürük koyup
Pastalarda suç aradık

Halil, derman var mı derde?
Kıymet vermez iken ferde
Hak, Hak diyen sofilerde
Softalarda suç aradık

Taşlar da Dile Geldi

◆ **Murat Canbolat**

Yılların suskunluğu taşlarda dile geldi,
Son elçinin elinde taşlar da dile geldi.

Hangi taş konuşmaz ki, taş da olsa konuşur;
Yakıt olur kor alev, belki taşlarda üşür.

Masal bu ya, çok eski kasabanın birinde,
Kaldırım taşlarının hepsi yerli yerinde.

Ne sitem var ne ağıt, başları ezilse de,
Gıkı çıkmaz birinin sıkışıp büzülse de.

Yaşamışlar yıllarca, hiç de fark edilmeden;
İçlerinden birisi demiş, nedendir neden?

Rüzgârla dertleşmeye başlamış bir kara taş;
Ömrünce görülmemiş, kimse olmamış yoldaş.

Rüzgâr demiş: iz oldun, yol oldun insanlığa;
Taş yerinde ağırdır, eresin esenliğe.

Gece çöktü, ay doğdu, ışığı vurdu taşa;
Sessizliği parladı, taş oldu mu dört köşe.

Geçer kuru gürültü, kalıcılıkta değer;
İz bırakmak gerekmiş, böyleymiş bu iş meğer.

Her zerrenin kıymeti bizzat yaratılıştan;
Düzgün bir iş çıkar mı, aceleyle telaştan?

Anasırı erbaa, hava su toprak ateş;
Cevahir bilir kadrin, kıymetlidir her bir taş.

Altından kıymetlidir zümrüt yakut elmaslar;
Taş taşır laf taşımaz, insanlıkta en haslar.

Canbolat Murat taşı dile gelenler attı;
Kulağının üstüne yatanlar yine yattı.

Size Ne?

◆ Ali Parlak

Baştan sona hep hile
Güreşmiyom size ne!
Kendi kendimle bile
Görüşmüyom size ne!

Bağırsam da duymayın
Yeyin yeyin doymayın
Az ötede oynayın
Karışmıyom size ne!

İşim olmaz otlarla
Kenelerle, bitlerle
Apo gibi itlerle
Barışmıyom size ne!

İt her zaman bir inci
Kurt ayıklar pirinci
Hem de sondan birinci
Yarışmıyom size ne!

Sizin olsun metalar
Gezegenler kıtalar
Çarşaf çarşaf fetvalar
Danışmıyom siz ne!

Bilmesinler yerimi
Ölü müyüm diri mi?
Yüzseniz de derimi
Konuşmuyom size ne!

Çatlak

◆ Aslan Avşarbey

Köylüyü birine gülerken gördüm
Şuna bak moruğun biri dediler
Söz konusu şahıs kim diye sordum
Kafadan kırığın biri dediler

Huyları değışti tahta çıkalı
Sözleri kibirli tipi cakalı
Bembeyaz olsa da saç sakalı
Olmamış kuruğun biri dediler

Zaten nasipsizdi ardan edepten
Son günlerde ipi kaçırdı hepten
Bilmiyoruz artık hangi sebepten
Dövecek Yörük'ün biri dediler

Ben şuyum ben buyum dese de ele
Tüm köylü bilir o nasıl hergele
Bekçiden kaçarken kapılmış sele
Korkudan çarığın biri dediler

Meydan boş olunca naralar atar
Kızınca kuyruğu kıstırıp yatar
Menfaati için herkesi satar
Mayası çürüğün biri dediler

Öldüğü gün köye kurarız pazar
Ne kimse su döker ne kabir kazar
Mundar bedenine olacak mezar
Dağdaki yarığın biri dediler

Mülkî şaştım kaldım bu nice hâldir
Dediler hâl böyle bilmem kaç yıldır
İmam gelmem diyor sen namaz kıldır
Aha bak sarığın biri dediler

İnek Şaban Yeniden

◆ Mehmet Pektaş

Maç günü gelip çatmış, tribünler saatler öncesinden tıklım tıklım dolmuştu. Kara Mithat, kulüp yöneticileriyle birlikte locadaki yerini almıştı. Sigarasını dudaklarının arasına kıştırıp stadın coşku dolu atmosferine baktı. Keyfine diyecek yoktu. Ceplerini yoklayıp çıkmak ararken Kulüp Başkanı yanına geldi. Başkan, kendi çakmağıyla Kara Mithat'ın sigarasını ateşledikten sonra çekinerek sordu:

“Şey abicim, damadınız Kaleci Bülent'i ayarladınız değil mi? Mutlaka maçta gol yemesi lazım. Bahisler ona göre oynandı. Yoksa mahvoluruz.”

Kara Mithat, sigarasından bir fırt çekti, dumanı havaya savurdu:

“Sen merak etme abicim, o kadar! Her şey hazır. Yalnız bu iş biraz masraflı oldu. Sen avans olarak bir ödeme ayarla bakalım.”

Başkan itiraz edecek oldu:

“Ama abicim, daha geçen gün...”

Kara Mithat kestirip attı:

“Ayarla dedim, o kadar!”

Başkan gönüllü gönülsüz çek defterini çıkardı. Kara Mithat,

“Çek işi biraz riskli olmaya başladı. Başımızı belaya sokmayalım durup dururken.”

Başkan başını kaldırdı:

“Nasıl emredersen öyle yapalım abi.” dedi.

Kara Mithat gülümseyerek telefonu gösterdi:

“Kripto cüzdana salla, dijital olaraktan o kadar!”

Başkan telefonunu çıkardı, sesi titreyerek sordu:

“Ne kadar?”

Kara Mithat, telefonundan QR kodunu gösterdi.

“Üç milyon kadar.”

Tam bu sırada Kara Mithat'ın has adamı Manda paldır içeri küldür daldı. Kara Mithat, bu patavatsız girişten rahatsız olmuştu:

“N'oluyor lan manda oğlu manda! Dingo'nun ahırını mı burası, o kadar!”

Manda nefes nefeseydi:

“Abi, sorma başımıza geleni. Bülent yok.” dedi.

“Ne demek yok ulan!” diye gürledi Kara Mithat.

“Basbayağı yok işte abi. Takım otobüsüne binmemiş. Kendi arabasıyla gelir sanmışlar ama gelmemiş. Telefonu da kapalı.”

“Bizim Zeliha'yı aradınız mı?”

“Aradık abi. Zeliha yenge de kuduruyor, dün gece eve gelmemiş Bülent.”

Kara Mithat hışımla locadan çıkıp soyunma odasına indi. Tüm futbolcular içerideydi. Yalnız Bülent yoktu. Kara Mithat, Manda'ya döndü:

“O Bülent hergelesini iğne deliğinde olsa bulup buraya getireceksiniz. İcabında o biçim, o kadar!”

Manda, patronunun emrini yerine getirmek üze-

re adamları peşine takıp hemen stattan ayrılırken Kara Mithat da locaya çıktı. Bir taraftan volta atıyor bir taraftan da Bülent'e saydırıyordu:

“Ulan ben senin kemiklerini çitir çitir kırmaz mıyım? Seni dörde bölüp stadın dört yanına korner direği yerine dikmez miyim ha? Ah ulan ah!”

Locadaki kulüp yöneticileri, seslerini çıkarmadan bekliyorlardı. Biraz sonra Kara Mithat'ın telefonu çaldı. Arayan Manda'ydı. Kara Mithat sesi hoparlöre verdi:

“Abi bu Bülent, ünlü işadamı Kerem Altunoğlu'nun villasında sızıp kalmış. İçeriye görme abi, ünlüler karması sanki. Şarkıcılar, oyuncular, fenomenler, eski teknik direktörler, iş adamları... Bir sen yoksun abi.”

“Kısa kes Manda! Kulağından tutup getirin şu Bülent'i.”

“Yasaklı madde kullanmışlar abi. Ne yaptırırsak uyandıramıyoruz.”

Kara Mithat öfkeyle telefonu kapattı. Başkan'ın sesi ağlamaklıydı:

“Ne yapacağız şimdi? Gitti milyonlar.”

Kara Mithat bir an duraksadı:

“Yahu ne düşünüp duruyoruz? Şaban ne güne duruyor?” dedi.

Başkan,

“Abi, kaleye karpuzcuyu mu geçireceğiz yine?” diye sordu.

Kara Mithat,

“Ulan nasıl olsa gol yiyecek, ha Bülent yemiş ha Şaban o kadar!”

Başka çare kalmadığını gören yöneticiler, bu öneriyi kabul etmek zorunda kaldılar. Kara Mithat, hemen Manda'yı arayıp emrini verdi:

“Şu bizim İnek Şaban'ı bulun getirin o kadar!”

Ayşe ile evlenen Şaban mahalle arasında küçük bir karpuzcu açmış, mütevazı bir hayat sürüyordu. Kara Mithat'ın adamları gelince tezgâhı bırakmak istemedi. Adamlarla, Şaban arasında itiş kakış başladı. Hatta Şaban tezgâhtan kaptığı bir karpuzu Manda'nın kafasına indirdi. Karpuz kabuğunun bir parçası takke gibi Manda'nın kafasında kaldı. Sonunda Şaban'ı yaka paça tutup arabaya attılar.

Kara Mithat, Şaban'ı stadın girişinde karşılayıp boynuna sarıldı:

“Aslanım, maşallah! Dur seni bir öpeyim. Haydi hemen hazırlan. Çıkar şu üstündeki önlüğü falan. Maça çıkıyorsun o kadar!”

Şaban öfkeliydi:

“Ne maçı kardeşim? Yine Bülent hıyarıyla mı karıştırdınız beni? Ben Şaban'ım... Şaban! Şaban! Bak ne güzel isim: Şaban!”

Kara Mithat,

“Tabii oğlum, sen Şaban’sın.”

Şaban:

“E o zaman ne diye getirdiniz lan beni buraya? Bırakın da karpuzlarımızın başına gideyim oğlum. Tam iş yapacağımız gün olacak şey mi bu?”

Mithat:

“Oğlum bugün kaç para kazanacaktın sen?”

“İşler iyi giderse iki bin lira bile kazanırdım.”

“Tamam ben sana dört bin lira veriyorum. 90 dakika sonra git, karpuzunu yine sat.”

Şaban bir düşündü:

“Parayı peşin alırım ama.”

Mithat, Şaban’ın sırtını sıvazladı:

“Veririz oğlum veriririz, hele sen bir giyin.” dedi.

Sonra da adamlarına döndü: “Hemen Şaban abinizi hazırlayın, o kadar!”

Şaban soyunma odasına giderken Kara Mithat da locaya dönüp koltuğuna keyifle kuruldu.

Başkan, hemen Kara Mithat’ın yanına sokuldu:

“Ne yaptınız abicim, halledebildiniz mi? Büyük para bağlandı maça biliyorsunuz.”

Mithat,

“Merak etme sen abicim. Her şey yolunda. Bülent’in yerine Şaban kaleye geçecek. Oradan bir transfer yap bakalım, bizim kripto cüzdana. Şaban’ın yevmiyesi falan yeni masraflar çıktı, o kadar!”

“Ne kadar?”

“500.000 liracık.”

Hakemin düdüğüyle maç başladı. Rakip takım çok hırslı görünüyordu. Maçın ilk dakikalarından itibaren peş peşe ataklar yaptılar. Top oradan oraya zıpladıkça Şaban’ın gözünün önüne karpuzları havada yakaladığı anlar geliyordu. Bu sırada kaleye çok sert bir şut geldi. Herkes gol diye havaya fırlarken Şaban, doksana sıçrayıp topu yakaladı. Gerek statdakilerin gerekse televizyondan maçı izleyenlerin ağzı açık kalmıştı. Spiker çıldırıyordu:

“Bülent, Bülent Bülent! İnanılmaz anlar sevgili seyirciler! Bülent mutlak bir golü önledi. İnanamıyorum. Müthiş bir kurtarış. Spor Fakültelerinde ders diye okutulacak bir kurtarış sayın seyirciler.”

Maçta dakikalar ilerliyor, rakip takım aradığı golü bir türlü bulamıyordu. Maç âdeta tek kaleye dönmüştü. Şaban’ın takımı kendi yarı sahasından çıkamıyordu bile. Maçın farklı bitmesi işten bile değildi ama Şaban kalesinde devleştikçe devleştiryordu. Tüm şutları bir şekilde kurtarıyordu. Maçın ilk yarısı 0-0 bitmişti. İlk yarı düdüğü çalar çalmaz Kara Mithat soluğu soyunma odasında aldı. Şaban’ı yakasından tutup arka tarafa çekti:

“Gol ye ulan gol ye!” dedi dişlerini sıkarak.

Şaban şaşkındı:

“Madem gol yiyecektim beni neden getirdin?”

“Ne diyorsam onu yap! Gol yemeden gelersen beynini dağıtırım, o kadar!”

“Ne kızılıyorsun yav! Yeriz tamam.” dedi Şaban.

“O kadar!”

Kara Mithat son sözünü söyledikten sonra soyunma odasını terk etti. Oyuncular ikinci yarı için sahaya çıkıyorlardı. Koridorda iki kişi gelip Şaban’ın koluna yapıştı.

“Mardinli Arif abimiz seni bekliyor.” diye fısıldadı bir tanesi.

Şaban ağzını bile açamadan kendini personel odasında buldu. Onu içeride siyah gözlüklü, kalın bıyıklı, takım elbiseli, boynundan dizlerine kadar sarkan kaşkolulu ve ellerinde siyah deri eldivenleriyle sert bakışlı bir adam karşıladı. Adamın ses tonu çok ürkütücüydü, tane tane konuştu:

“Kara Mithat’ın soyunma odasına girdiğini görünce sizinle bir de biz konuşalım dedik ciğerim.”

Şaban, “Sen de kimsin yav?” deyince kollarını tutan adamlar bellerindeki silahları çıkarıp Şaban’ın kafasına dayadı:

Takım elbiseli:

“Bana bak ciğerim, ilk yarı performansını takdir ettim. İkinci yarı da gol yemeden devam edeceksin. Anlaşmadan dönecek olursan yediğin gol başına vücudunda bir delik açarım.”

Şaban, saf saf sordu:

“Ne anlaşması yav?”

“Ne demek ne anlaşması? Bu maça dünyanın parasını yatırdık. Maç 0-0 bitecek ciğerim.”

“Bitince ne olacak ki?”

Adamın sert bakışları yumuşar gibi oldu:

“Çok para kazanacağız. Tabii sen de payını alacaksın.”

Şaban’ın da yüzü güldü:

“Ne kadar alacağım? Kara Mithat, dört bin lira veriyor. Sen daha az olursa kabul etmem ona göre.”

“Demek Kara Mithat dört milyon teklif etti. Seninle beş milyona anlaştığımızı kimseye söylemedin değil mi?”

Milyonları duyunca Şaban’ın aklı iyice karıştı:

“Biz sizinle beş milyona mı anlaştık? Beş bin lira olmasın? Yoksa eski parayla beş milyon mu? Lan o zaman kaç para ediyor? Beş sıfır, yok altı sıfır... Milyonda kaç sıfır vardı yav? Her neyse ben yevmiyemi alırım arkadaş. Bugün nereden baksan iki bin liradan olduk.”

“Bu maç 0-0 bitsin, beş milyonu cebinde bil. Ama yamuk yaparsan seni orta sahaya gömerim bilmiş ol.”

Şaban,

“Yav hâlâ milyon diyor! Şaka yapma bak.”

“Beni Kara Mithat’la karıştırma ciğerim. Ne diyorsak o.”

Maç başlamak üzereydi, kaleye doğru koşarken Şaban’ın kafası allak bullaktı. Gözünün önünde karpuzlar ve sıfırlar uçuyordu.

devam edecek-

Üşür Hasret Yarası

◆ Mehmet Mazlumî

Kar yağar Maraş'a inceden ince
Üşür Mazlumî'de hasret yarası
Evler Ahırdağ'a sırtın verince
Üşür Mazlumî'de hasret yarası

Yol bulur gecede yolda kalanlar
İz bulur hecede dilde kalanlar
Bol bulur evvelce darda kalanlar
Üşür Mazlumî'de hasret yarası

Bahçede yer bulur garip şakayık
Duldaya sığınır her köhne kayık
Aşkın sarhoşudur olamaz ayık
Üşür Mazlumî'de hasret yarası

Kimi sevdiğini sarar dünyada
Çatar çatısını erer bünyada
Ateş yalımına dalsa rüyada
Üşür Mazlumî'de hasret yarası

Penceresi vardır bahçeye bakmaz
Kurumuş bir göldür bir yana akmaz
Eğlenir derinde dışarı çıkmaz
Üşür Mazlumî'de hasret yarası

Gazel-i Nev-âyîn

◆ **Fecri Sadıkoğlu**

Kulaktan âşık olmak devri geçti şimdi dünyâyı
Sanal ağlar kuşattı bak bilen yok kara sevdâyı

Görüp medyada bir dilber bakıp yüzlerce sûretler
Beğenmezsen dahı binler donadır çeşm-i bînâyı

Kıyâmetdür o kâmet âşıkân kanın telef eyler
Kıyâfet gösterir âfet bana ol kadd-i bâlâyı

Geyinmişsin kebûdîler yine kim öldü ey dilber
Ki uşşâkın birer birer girer toprağa alayı

Şu sosyal medyada görmek seni ol şâl u dîbâyla
Bana hâtırlatıverdi heman şâir Nedîmâ'yı

Ne mümkün peyrevi olmak Nedîm'in şimdiki çağda
Biz ancak vezni tuttursak yeter cânâ ko ma'nâyı

Henüz bir mahlasın da yok ne lâf eylersin ey şair
Bu bâzâr içre mümkün mi aceb satman o kâlâyı

(mefâ'ilün mefâ'ilün mefâ'ilün mefâ'ilün)

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on iki

◆ Hacı Musa Tuncer

"Afiyet ola Anşa bibi, yarasın. Bisseel közde bir gayfe yapıyım da onu da afiyetle iç!" dedi Zilli Zeliha.

"Pekiinci gızım pekiinci de, ben de geç galmıyım. Getsem eyi olacag galan." dedi Unçuluk Anşa.

"Olmaaz!" dedi Zilli Zeliha, "Mazı közünde köpüklü bir meneş gayfesi içirmeden bir adım salmam Anşa bibi. Seni böön salmazdım amma acelelen var deen seslenmiyom. Bir dehekine yatıya gal da bolamadı şor edek seniinen emi?"

Unçuluk Anşa,

"Ya nasib güzel gızım, ya nasip. O da olur inşallah" derken, atın heybesinden, içinde fistanlık bulunan bir hediye çıkını çıkartarak Zilli Zeliha'ya uzattı:

"Buyur gızım bu senin. Çam sakızı çoban armağanı" dedi.

Zilli Zeliha, hemen çıkını açtı, baktı, yüzü gülererek,

"Amaniin, en çok sevdiğim bir fisdanlıg. İrengi de pek hoş. Vay savılasın Anşa'atın bibim! Nedii zahmet buyurdun bööle?" dedi. Anşa bibisine sarıldı, öptü, bin bir teşekkür etti.

O sırada Fırtına ve Lesi, Unçuluk Anşa'nın gideceğini anlayınca, "Gitme!" dercesine, etrafında fır dönüp oyun oynadılar. Bir sağa bir sola koşuşup, sonra arka ayaklarının üzerine dikilip, ön ayaklarını Unçuluk Anşa'nın omuzlarına koyup, kuyruk sallayıp sevgi gösterisi yaptılar. Unçuluk Anşa'da onları sevdi, okşadı. Ayrılık zamanı gelmişti artık. Unçuluk Anşa atına binerken, Zilli Zeliha da hediye olarak yarım çuval dolusu deve dişi narı ata yükledi:

"Bu da benden sa'a hedaye Anşa bibi. Afiyetle yeyin. Sorannara selam eyle. Tez vakıdda gene beglerig, bunu saymıyom ha!" dedi.

Çinçik Yusuf da atın başındaki yem torbasını çıkardı, semerin arka kaşına astı:

"U'urola Anşa bibi, yolun açık ola. Ben bilahere sizin oruya uğrarım, ola ki ilâzım neem olursam emrindiyem. Heç çekinme." dedi.

Unçuluk Anşa vedalaşıp, "Savul Yusub, savul, bilmez miyim guzum? Şindik ba'a müseede, yolcu yolundaereg, garanışmadan köye yetişiyim ben yarvım." diyerek atın üstünde yola koyuldu. Fırtına ve Lesi'de atın peşinden giderek epeyce yolcu edip geri döndüler. Güneş tam tepede. Çam

ağaçlarından mütemadiyen bitmek tükenmek bilmeyen cırlavık sesleri yükseliyor. Ormanda âdetâ bir orkestra kurulu. Car car ötüyor da ötüyor. Yol dersen, belli belirsiz iki teker izinin olduğu, ayda yılda gündüzleri Ormaniye jipinin, geceleri de tütün kaçakçılarının rafan beygirleriyle geçtiği, etrafı büyük ormanlarla çevrili bir yol. Bazı yerleri uçurum, bazı yerleri de büyük sarp kayalarla çevrili. Issız, bucaksız... Yolun kenarları mis gibi kokan püren, nane, kekik... Kekiğin içi keklik ve turaç sesleriyle şenleniyor. Ötüşleri, uçuşları insana yaşama sevinci veriyor. Dönüş yolu biraz daha eniş aşağı olduğu için at pek fazla yorulmuyor. Unçuluk Anşa, etrafı seyir ederek giderken eski yayla yollarını özlemişcesine inceliyor, sağındaki ve solundaki ağaçlara dikkatli dikkatli bakıyor. Yaban kirazları, yaban armutları, meşe ağaçları, yemyeşil ayı döşekleri, kesme ağaçları, tesbih çalıları, sakızlık ağaçları, başları kar ve soğuktan etkilenen cılız ve çok yaşlı ardıc ağaçlarının yanından geçerken onlara bakarak içindeki özlemini giderdi. Gençlik yılları aklına geldi. Daha küçücük bir kız çocuğu iken babasının omuzlarında yaz önü yaylaya göçtükleri, mal malel sürerek yaylaya çadır kurdukları günleri hatırlayıp içinden ne ahlar, ne vahlar çekti.

Teber Tahir'in yaptıkları canilikler, Ulak Mulla'nın yaptığı densizlikler, Sünepe Süllü'nün cahillikleri, Cuma'nın cinnenip hastalanması, Leyli kızın "Beni istemeye gelecekler." diye umutla beklemesi gibi birçok problem kafasının içinde bir filim şeridi gibi canlanıp dururken çağlayan su sesiyle irkildi. Değirmendere'ye geldiğini fark etti. Atını doğruca asırlık ulu çınarların gölgesine sürdü. Atından indi. Susayan atını bir güzel suladı. At, sekili ayaklarıyla çağlayanın alt kısmında suyun yuka ve taşlı yerinde biraz yürüdü, etrafı nal sesleri sardı. Su buz gibiydi. Nal seslerini duyan serçeler, ulu çınarların dallarından bir toz bulutu gibi öbek öbek uçtular.

Unçuluk Anşa, suyun en berrak yerinde elini, yüzünü yıkadı. Gümüş renkli sudan avuç avuç, kana kana içti. Yüksek bir kayanın bağrından fışkıran bu şelale, ulu çınarların dallarını yalayarak, bembeyaz köpükler hâlinde, şimşek gibi göletin üzerine akıyordu. Şelalenin kenarları ıslak yosunlarla kaplı. Biraz daha ötelerinde rengârenk çiçekler, kırmızı, mor, beyaz, sarı... Aklına hangi renk geliyorsa o renkten çiçek var. Halı gibi.

Güneş, çınar ağaçlarının dallarının arasından gökkuşağı gibi süzülürken çağlayanın köpüklü sularından ayrılan su zerreciklerinin arasında temasına doyum olmayan bin bir renk cümbüşünü oluşturuyor. Su zerrecikleri insanın yüzüne değdikçe tatlı bir üşüme, tatlı bir serinlik veriyor. Çağlayanın aşağısına doğru kıvrım kıvrım akan soğuk suyun içerisinde yetişen alabalıklar adeta dans edip dönerken, gökyüzünde kanatlarını açıp süzülen bir kartal belirdi, aynı noktada döndü, döndü, döndü. Sonra ani bir hamle yaparak suyun içine kurşun gibi daldı ve kalktı. Kartal, balığı pençesine almıştı bile. Sarp dağ yamaçlarına doğru uçarak kayboldu. Ardından bir kartal daha gökyüzünde dönmeye başladı, o da hamlesini yaptı, pençesiyle balığı kapmasıyla uçtu gitti. Ardından bir kartal daha... Onun ardından bir kartal daha... Ne balık tükendi ne kartal ne de çağlayanın suyu.

Yarım saat dinlenme molası veren Unçuluk Anşa, cennet köşesi yerden ayrılmak üzereydi ki dağların yörebinden tozu dumana katarak dereye doğru büyük bir davar sürüsü geldi. Çan sesleri, oğlak sesleri birbirine karışmış vaziyette. Sürünün arkasında çocuk denilecek yaşlarda iki çoban var. Davar nereye giderse çobanlar oraya gidiyor. Çobanlar çok susamış olmalı ki hemen suya doğru ilerlediler, ellerini yüzlerini yıkayıp avuçlarıyla su içtiler. Sonra bellerindeki ağızları çınarların gölgesindeki çimenlerin üzerine açıp serdiler. Azıkta sadece soğan ve ekmek vardı. Çobanlar ağızlarını yerken yanlarına sakallı, boynunda çan, yiye bir teke gelecek ekmek istercesine baktı, mıhlıç gibiydi. Sonra çıkının kenarlarını kokladı. Kıvrımlı uzun boynuzuyla çocuklara hareket yaptı. O sırada yüzlerce sürü davarlar derenin kenarlarına sıralanmış su içiyorlardı, karınları toktu. Belli ki davarlar öğle saatlerinde kuşluk vakti dinlenmeye gelmişti. Bu güzel tabloyu izleyen Unçuluk Anşa,

"O tekeye biraz ekmek verin yarvım. O, ekmeğin kokusunu aldı, yongsa onuynan baş edemezsiniz. Sizi süsmesin soura, buynuzunu bir yerinize batırır, dıggad edin!" dedi. Çocuklar, çınarın gölgesinde oturan Unçuluk Anşa'ya bakıp,

"Ekmaamızın hepiciini bu teke yiye dezze, peşimizi tergemiyö, dadandı bu bize. Bunu da verirseg biz aç galacaag amma." dediler. Bu söz üzerine Unçuluk Anşa, biraz tebessüm ederek,

"Gelin yanıma!" dedi.

Çocuklar, hemen çıkını toplayıp, koşarak Unçuluk Anşa'nın yanına vardılar. "Buyur dezze." dediler. Tedariksiz hiçbir zaman yola çıkmayan Unçuluk Anşa, yavaşça yerinden doğruldu, değneğine

çöke çöke atın yanına vardı. Atın heybesinin bir gözüne elini soktu. Bir dürüm ekmekle, çocukların ikisine de bol bol yetecek kadar yufka ekmek arasında incir reçeli uzattı. Bir dürüm ekmek altı adet yufka ekmek demek tabii.

"Alın bahim çocuklar, afiyet ola." derken heybenin diğer gözünden de iki tane deve dişli nar çıkartıp "Bunu da üstüne yersiniz." dedi.

Çoban çocuklar, büyük bir sevinçle birbirlerinin gözlerine bakarak aldıkları yiyecekleri "Savul dezze." diyerek apar topar, utangaç utangaç yemeye başladılar. Unçuluk Anşa,

"Ben gedyom galan çocuklar, analarınıza benden çok selam eylen!" derken atını bir sekinin önüne çekti, yavaşça atın üzerindeki semere oturup yerleşti. Ayaklarında yamalı yırtık lastik ayakkabıları, üstlerinde solmuş yırtık şalvarları ve gömlekleri bulunan, boğazlarında kuş sapanları asılı, saçları güneş yemekten siyahtan sarıya dönen çocuklar, mutlu bir şekilde yan yana durarak Unçuluk Anşa'nın gidişini izlerken arkadan seslendi.

"Anamgıla kim diyek dezze? Biz senin kim olduğunu bilmiyog, anamgıl seni bililler mi kine?"

Unçuluk Anşa,

"Bililler yarvım bililler, ba'a Unçula'anşa deller. Siz bilmezsiniz de onnar e'e bilir" diyerek yola devam ederken, çocuklar arkasından,

"Temam Unçula'anşa dezze, güleele ged! Biz anamgıla selamını derik." dediler.

Unçuluk Anşa, kendi kendine, "Vakıd nere vardı ola." diyerek elini alnına götürüp güneşe doğru baktı, belli ki güneşten gözleri kamaştı, hemen başını öne eğerek gözlerini ovdu. Hafiften başı döndü. Sonra olaylar yine aklına geldi, kendi kendine söylenmeye başladı:

"Vay densizler vay! Vay dinsizler vay! Vay goca keeşler vay! Vay sakalı boglular vay! Vay düzenbazlar vay! Vay goca zertlekler! Vay, vay ki vayyy!" diyerekten, içini kendi kendisine dökerken bir de baktı ki dağ yolu bitti, önüne büyük bir yazı çıktı. Bu yazı, Kızılç'ova yaylasının yazısıydı. Yazıda ekili mısırlar henüz firik, pürçükleri kınalı saç gibi. ovanın orta yerinde, yaylacıların çadırları öbek öbek kurulu. Sol tarafında yüksek mi yüksek, ulu mu ulu, sarp mı sarp, gökyüzüne doğru yükselmiş başında ak mı ak, hiç kıpırdamadan duran bir bulut kümesinin nöbet tuttuğu, seyrine doyum olmayan Şimşek Kaya. Karşısında öylece duruyor.

-devam edecek-

Hayat Size, Memat Bize!

◆ Hızır İrfan Önder (Sükûti)

Uma uma döndük muma,
Başımızı gömdük kuma,
Pahalılık haşın kuma!
Hayat size, memat bize!

Erkin merhameti yoktur,
Her düşene vuran çoktur,
Dostun ihaneti oktur,
Hayat size, memat bize!

Raydan çıktı ölçü, miyar,
Halka çekiliyor ayar,
Mazlum, mahzun bizim diyar,
Hayat size, memat bize!

Sükûti söyler sözünü,
Yitirmeden de özünü,
Yaşıyor ömrün güzünü,
Hayat size, memat bize!

Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmuş

◆ Salih Kozan

"Olamaz" diyerek duyduysan eğer,
Duyduğun o sözün miâdı dolmuş.
Kandırmışlar seni yıllarca meğer,
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Ne diyordu şanı yüce Peygamber,
"İşçinin sırtında kurumadan ter,
Hakkını teslim et, ücretini ver."
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Zinadan, zulümden inler yeryüzü,
Yalan mı, duyulmaz milletin sözü,
Utanmaz, arlanmaz kızarmaz yüzü,
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Kertenkele, akrep gezer her yerde,
Karanlık yüzlerde kalmamış perde,
İnsan hakkı falan diyorlar bir de,
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş

Nerede görülmüş itin öttüğü,
Kurt ile çakalın koyun göttüğü,
Resmen tescillidir sözün bittiği,
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Modern gösterip zulmü yayanlar,
Beşikteki bebeklere kıyanlar,
Hakk'a başkaldırıp halkı soyanlar,
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Uyan artık uyan ey emmi, dayı
Kovanları parçalamış boz ayı
Zorla gasp edilmiş mazlumun payı
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Bak şu Türkistan'a zulümle doldu,
Miracın gülleri vakitsiz soldu,
Muhammed ümmeti size ne oldu?
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Kozanoğlu der ki tarih yazacak,
Yiğit yok mu bu oyunu bozacak,
Zalimlerin mezarını kazacak,
Eşkiya dünyaya hükümdar olmuş.

Bebek

◆ Fikret Görgün

Tercih ile olmaz, çekilmez kura.
Takdirle dünyaya gelinir, bebek.
Doğmadan borç yıktık, bakma kusura.
Çalışır ödersin; silinir, bebek.

Aklına getirme anne sütünü.
Rezil etme sosyeteye kadını!
Ye her bulduğunu, boş ver adını.
Bil ki, aç kalınca ölünür, bebek.

Boş gözlerle bakar iken havaya,
Şafak vakti verilirsin yuvaya.
Betin benzin solar, döner sıvaya.
Tatlı uykuların bölünür, bebek.

Annen, baban işten gelince yorgun,
Bakıp da zannetme kendine dargın.
İnsanı un eder dişleri çarkın.
Ezilen hâinden bilinir, bebek.

Masal, ninni bekleme hiç boşuna.
Uyumayı öğren kendi başına.
Daha kavuşmadan okul yaşına.
Önce bilgisayar alınır bebek.

Sıkılıp da başka kardeş isteme.
Küçük yaşta ters düşersin sisteme!
Şaşırp da dünya kirli, pis deme.
Sonra büyüklerin alınır bebek.

Nineyi, dedeyi eyleme merak.
Bozarlar huyunu, çıkarsın çırak!
Akrabayı kendi hâline bırak.
Belki kapıları çalınır, bebek!

Mesele çıkarıp kimseyi yorma,
Hele çetrefilli sorular sorma,
Çocukluk taslayıp hayaller kurma,
Nasıl olsa bir bir çalınır, bebek.

Her bir şeyi dert edinme takılma,
Hayat uzun, yarı yolda yıkılma,
Pes eyleme, “sınavlardan” sıkılma,
Dikkat et, sınıfta kalınır bebek.

Biz yükleriz bütün suçu zalime,
Okur isen, adın çıkar âlime,
Doğdun işte, başla hemen talime,
Ömür baş aşağı salınır, bebek.

Bizler karıştırdık hayır, şerri,
Düşünmedik, talan ettik her yeri,
Gelmişsin, gidilmez gerisin geri,
Gayrı ölesiye kalınır bebek.

Boş ver sen *Fikret*'i, bozma morali.
İmtihandır bu dünyanın kuralı.
Bir cefaya bin bir nimet sıralı.
Zamanı gelince gülünür bebek...